

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/46/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011201110
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5011201110.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: J. I. D., Q. XXX/XX, V., zast. JUDr. Milanom Výsockým, advokátom, so sídlom Horná 116, Čadca, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky /ako právny nástupca Colného riaditeľstva SR/, Mierová 23, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva SR 24770/2011 zo dňa 23. septembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/430/2011 - 54 zo dňa 15. mája 2012 jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/430/2011 - 54 zo dňa 15. mája 2012, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného označeného v záhlaví, ktorým potvrdil rozhodnutie Colného úradu Žilina č. 18347/2011-6063/SDL10/337 zo dňa 20. mája 2011, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“), na tom skutkovom základe, že dňa 5. februára 2010 o 17.10 hod. na čerpacej stanici Slovnaftu v Žiline na Kragujevskej ulici v kontrolovanom dopravnom prostriedku - vo svojom osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia combi červenej farby, ev. č. Q. XXX-S. mal neoprávnene v držbe lieh v počte 42ks jednolitrových sklenených fliaš a 8 ks sedemdecových sklenených fliaš, celkové množstvo 47,6 litrov, teda nevedel preukázať v súlade so Zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u neho zisteného, ktorý sa u neho nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladal s liehom ako s vlastným, za ktorý priestupok mu bola udelená pokuta vo výške 1659,69 €.

Krajský súd dospel k záveru, že nakoľko zákonodarca atribúty inštitútu pátrania po osobách, objasňovania porušovania daňových predpisov a zamedzovania porušovaniu daňového predpisu v

právnych normách bližšie nešpecifikoval a bližšie nevymedzil, vzhľadom aj na rôzny sofistikovaný prístup fyzických a právnických osôb vo vzťahu k porušovaniu daňových predpisov, právna úprava umožňuje colnému úradu a jeho zamestnancom využiť všetky zákonom dovolené prostriedky, ktoré slúžia na odhaľovanie porušovania daňových predpisov. Reakcia zamestnancov správcu dane na zverejnený inzerát nebola podľa názoru krajského súdu prekročením kompetencie colného úradu, ktorá v § 9 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o orgánoch št. správy v colníctve“) je colnému úradu daná. Pre posúdenie veci je podstatné, že inzerát zverejnil v miestnych novinách žalobca, ktorý sám ponúkal predaj pálenky domácej slivovice a uviedol svoj mobilný telefónny kontakt.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, v priebehu celého správneho konania nevedel žalobca správnym orgánom preukázať v súlade so Zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu. To znamená, že už v štádiu podania a zverejnenia predmetného inzerátu, musela byť táto situácia rovnaká. Pokiaľ by žalobca spôsob nadobudnutia liehu vedel preukázať v čase zverejnenia predmetného inzerátu, nebol by dôvod, aby tieto skutočnosti nepreukázal správcovi dane. To znamená, že pokiaľ žalobca takýto inzerát dal a sám nevedel v súlade so Zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu preukázať, musel si byť vedomý rizika, ktoré je spojené s predajom liehu, ktorého pôvod a spôsob nevie preukázať.

Reakcia zamestnancov správcu dane na uvedený inzerát a komunikácia, ktorá prebiehala do začatia služobného zákroku, prebiehala podľa názoru krajského súdu v súlade s výkonom kompetencie colného úradu, v súlade s jeho pátracou činnosťou v súvislosti s odhaľovaním porušovania daňových predpisov a pátraním po osobách, ktoré porušili daňové predpisy. O inú situáciu by sa jednalo, keby (fiktívne) colníci sami podali inzerát v regionálnych novinách, v ktorom by ponúkali nákup domácej pálenky od iných osôb, teda by vyvolávali fiktívnu situáciu, kedy by potenciálnych predajcov liehu (ktorí nemôžu jeho pôvod a spôsob nadobudnutia preukázať) de facto navádzali k realizácii obchodu a touto činnosťou by zisťovali potenciálnych držiteľov liehu, ktorého pôvod a spôsob, tieto osoby nemôžu v súlade so zákonom preukázať. O takýto postup príslušných colných orgánov však nešlo. V danom prípade uvedené skutkové okolnosti je možné, vzhľadom na individuálne posúdenie veci, subsumovať pod kompetenciu colného úradu vykonávať odhaľovanie porušovania daňových predpisov, pátrať po osobách, ktoré takéto daňové predpisy porušujú a v konečnom dôsledku táto činnosť, vzhľadom na celý priebeh konania, napĺňa aj § 9 ods. 3 písm. e/ posledná časť vety zák. o orgánoch št. správy v colníctve, kedy preventívnou činnosťou (konaním voči žalobcovi) toto konanie môže byť výstrahou voči potenciálnym porušovateľom daňových predpisov. Príslušný správny orgán a jeho zamestnanci neporušili zákon, keď reagovali na zverejnený inzerát, komunikovali s osobou, ktorá inzerát zverejnila a sama prejavila vôľu s liehom v rozsiahlom množstve, o ktorého pôvode a spôsobe nadobudnutia, v súlade so Zákonom, nemala žiadne relevantné dôkazy, obchodovať.

Krajský súd dospel k záveru, že konanie od reakcie colného úradu na zverejnený inzerát žalobcu až do začatia služobného zákroku, je pátracou činnosťou, v rámci ktorej colníci vykonali aj zisťovanie na príslušných verejných priestranstvách (čerpacia stanica OMV Čadca a čerpacia stanica na Kragujevskej ul. Žilina). Činnosť miestneho zisťovania upravená v § 14 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o správe daní“) v spojení s § 34 zák. o správe daní a postup vo veci miestneho zisťovania zo strany colného úradu s poukazom na § 49 ods. 2 Zákona je treba považovať za pátraciu činnosť colného úradu. Pátracia činnosť je širší pojem ako miestne zisťovanie a subsumuje v sebe aj inštitút miestneho zisťovania, ktorý čiastočne bol realizovaný v rámci tejto komplexnej pátracej činnosti. Následne, ako vyplýva zo skutkových okolností veci, colníci pred zásahom do základných práv a slobôd žalobcu (preukazovanie totožnosti žalobcu, zaistenie vozidla, prehliadka vozidla, zaistenie vecí fliaš liehu, zaistenie mobilného telefónu) započali vykonávať služobný zákrok v súlade s § 13 a nasl. zák. o orgánoch št. správy v colníctve (keď mali podozrenie z porušenia daňových predpisov (podozrenie zo spáchania priestupku), v súlade s § 13 ods. 1 a 2 v spojení s § 16 ods. 6 zák. o orgánoch št. správy v colníctve. Od momentu oznámenia „colná správa“ a predloženia služobného preukazu žalobcovi, čo v konaní žalobca ani nespochybnil, započal služobný zákrok v medziach § 12 a následne § 13 zák. o orgánoch št. správy v colníctve, na základe ktorého boli colníci oprávnení v súlade s § 21 (oprávnenie na zaistenie osoby), § 20 (oprávnenie na zaistenie vecí), vykonať zásah do základných práv a slobôd

žalobcu z dôvodu, že služobný zákrok bol vykonaný v súvislosti s podozrením porušenia daňových predpisov. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že nebolo v konaní preukázané, že by mimo kompetencie prvostupňový správny orgán vo vzťahu k žalobcovi konal, tak vo vzťahu k vykonávanej pátracej činnosti popísanej vyššie, ako aj následne na základe služobného zákroku a tých dôsledkov, ktoré po započatí služobného zákroku nastali (zaistenie osoby a vecí). Bolo v kompetencii zamestnancov colného úradu vykonať postup, ktorý je opísaný v predmetných rozhodnutiach, na základe ktorého bol žalobca zaistený s predmetným tovarom.

Činnosť od reakcie colného úradu a jeho zamestnancov na zverejnený inzerát žalobcu až po legitimovanie sa zamestnancov colného úradu služobným preukazom a vyhlásením „colná správa“, je potrebné subsumovať pod pátráciu a odhaľovaciu činnosť, ktorú v kompetencii colný úrad má a v predmetnom období mal, čo je širší pojem než miestne zisťovanie a v danom prípade úkon miestneho zisťovania, ktorý bol realizovaný podľa § 14 zák. o správe daní a poplatkov, treba subsumovať do širšieho pojmu pátracia činnosť. Podľa názoru krajského súdu miestne zisťovanie je len jedným z možných prostriedkov vykonávania pátracej činnosti colného úradu, ktorú zákonodarca bližšie nešpecifikoval. Podstata vykonávania pátracej činnosti v súlade so zákonom je tá, že nemôže dôjsť k zásahu do základných práv a slobôd fyzických a právnických osôb, vo vzťahu k osobe, voči ktorej sa pátracia činnosť realizuje, čo v danom prípade preukázané nebolo, že by k takémuto zásahu došlo.

Po začatí služobného zákroku došlo k zásahu do základných práv a slobôd žalobcu, avšak tento zásah bol v súlade so zákonom, na takýto služobný zákrok mal kompetenciu colný úrad, vykonal tento služobný zásah v súlade so zákonnou úpravou a mal oprávnenie zasiahnuť do konkrétnych práv žalobcu, teda zaistiť jeho osobu, predmetné fľaše s liehom, neskôr aj zaistiť jeho mobilný telefón. Z tohto dôvodu súd vyhodnotil žalobnú námietku o nezákonnosti získania dôkazov a prostriedkov, z ktorých napokon pri rozhodovaní správne orgány vychádzali (miestne zisťovanie, zápisnica o miestnom zisťovaní, namietané prekročenie kompetencie na takýto postup prvostupňového správneho orgánu a ich zamestnancov) za nedôvodnú.

Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že sa jednalo o tzv. fiktívny nákup, že zamestnanci správu dane vyvolávali situáciu fiktívneho nákupu a navádzali žalobcu na tzv. fiktívny nákup. Súd v tejto súvislosti poukázal, že zo žiadnych dôkazov nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že žalobca bol na predaj 20 litrov domácej pálenky navádzaný a taktiež nebolo preukázané jeho tvrdenie, že colníci mu kladli iba otázky, ktoré nesúviseli len s inzerátom. Svoje tvrdenie v konaní, ani v podanej žalobe žiadnymi dôkazmi nepreukázal. Žalobca v správnom konaní ostal nečinný, po odvolaní svojej výpovede v zápisnici o miestnom zisťovaní sa k veci písomne, ani ústne nevyjadroval, až v podanom opravnom prostriedku. Súd poukázal, že tieto tvrdenia taktiež neuviedol v opravnom prostriedku, ktorý podal voči prvostupňovému správnomu rozhodnutiu. K tomuto žalobnému bodu krajský súd uviedol, že nemohli ani zamestnanci správcu dane žalobcu na takýto predaj navádzať, nakoľko on sám podal inzerát v regionálnych novinách a sám žiadal a vyhľadával potenciálnych kupcov na predaj domácej slivovice, ktorú mal v držbe a ktorej pôvod nevedel preukázať v súlade so Zákonom.

Z obsahu oboch rozhodnutí správnych orgánov nevyplýval záver žalobcu, že rozhodnutiam druhostupňového správneho orgánu chýbala správna úvaha. Podľa názoru krajského súdu sa prvostupňový orgán podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami a právnym posúdením veci a rovnako druhostupňový správny orgán sa riadne a vecne správne vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu.

K ďalšiemu žalobnému bodu, v ktorom žalobca tvrdil, že zaplatil spotrebnú daň z liehu vo výške 201,63 € a vyúčtovaný úrok z omeškania, nebolo zrejmé, čo týmto žalobným bodom, chcel žalobca tvrdiť. Pokiaľ tento žalobný bod súvisel s výškou pokuty a tvrdením žalobcu, že je bezúhonný, pred uložením pokuty a uznaním zo spáchania priestupku sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania ani v rovine priestupku, krajský súd poukázal, že pokuta a jej výška bola v rozhodnutí správneho orgánu prvého a druhého stupňa riadne zdôvodnená, pričom tieto námietky neuviedol žalobca v podanom opravnom prostriedku voči prvostupňovému správnomu orgánu. Namietanou výškou pokuty a okolnosťami veci sa tak nemohol ani druhostupňový správny orgán zaoberať. Nakoľko táto námietka nebola podaná v odvolaní, nemohol na ňu krajský súd prihliadať ani v podanej žalobe a rovnako pokuta bola uložená žalobcovi v najnižšej možnej výške, ktorú zákonodarca určil (pri právnej kvalifikácii konkrétnej skutkovej podstaty priestupku). Z tohto dôvodu neprichádzalo úvahy využitie moderačného práva súdu.

Pre posúdenie veci - skutku, ktorý sa kladie žalobcovi za vinu, bolo irelevantné, aké finančné

prostriedky colníci v súvislosti s realizáciou pátracej činnosti použili. Tieto prípadné excesy, v prípade ich preukázania, by museli byť posudzované v inom konaní. Čo sa týka žalobného bodu, v ktorom žalobca tvrdil, že predmetný skutok treba podriaďiť pod § 47a ods. 1a, a nie pod § 47a ods. 1c, súd uviedol, že v konaní preskúmava, či zistené skutkové okolnosti veci preukazujú spáchanie skutkovej podstaty priestupku, z ktorej bol žalobca uznaný za vinného a vo vzťahu ku ktorému mu bola uložená aj sankcia.

V konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca nevedel v súlade so Zákomom preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu a až do skončenia konania tieto skutočnosti správcovi dane nepreukázal. Jednoznačne bolo preukázané naplnenie skutkovej podstaty priestupku podľa § 47a ods. 1 písm. c/ Zákona, za ktorú vo väzbe na § 47a ods. 2 písm. c/ Zákona musel uložiť správny orgán pokutu najmenej vo výške 1659,69 €. Tvrdenie žalobcu, že sa dopustil len spáchania priestupku podľa § 47a ods. 1 písm. a/, je pre uloženie sankcie žalobcovi irelevantné. V danom prípade bolo podľa názoru krajského súdu možné uznať žalobcu vinným zo spáchania priestupku aj podľa § 47a ods. 1a, ako aj súčasne písm. c/ Zákona. V prípade uznania viny zo spáchania priestupku žalobcu aj podľa § 47a ods. 1 písm. a/ Zákona pri aplikácii absorpčnej zásady by bola žalobcovi uložená pokuta, aj v tomto prípade podľa § 47a ods. 2 písm. c/ Zákona, a nie v nižšej výške, teda podľa § 47a ods. 2 písm. a/ Zákona. Krajský súd dospel k záveru, že vecne správne rozhodol správny orgán, keď konanie žalobcu z hľadiska zistených skutkových okolností vecí posúdil ako priestupok podľa § 47a ods. 1 písm. c/ Zákona.

Pokiaľ žalobca namietal, že neboli splnené dôvody na jeho zaistenie a zaistenie mobilného telefónu a že nemohol využiť svoje právo na spravodlivý proces, krajský súd poukázal, že kompetenciu upravenú v § 21 a § 22 zák. o orgánoch št. správy v colníctve realizovali zamestnanci colného úradu v súlade s týmto predpisom. Súd dospel k záveru, že boli splnené všetky zákonné podmienky na vykonanie zákrokov, nakoľko priamo z § 13 ods. 1 zák. o orgánoch št. správy v colníctve v spojení s § 21 ods. 1 písm. b/ vyplýva oprávnenie colníka zaistiť osobu, ktorá je pristihnutá pri priestupku páchanom v súvislosti s porušením colných predpisov alebo daňových predpisov a obdobne má oprávnenie colník v prípade, že je dôvodné podozrenie, že vec súvisí s trestným činom alebo priestupkom v súvislosti s porušením colných predpisov alebo daňových predpisov, je oprávnený takúto vec zaistiť. Ako vyplýva z úradného záznamu o zaistení osoby č. 252412010-6091-INT z 5. februára 2010, žalobca bol zaistený 5. februára 2010 o 17.25 hod., ako dôvod zaistenia uviedol správny orgán spísanie zápisnice o miestnom zisťovaní, odobratie vzoriek, zmeranie objemovej koncentrácie bližšie nešpecifikovaného liehu, nakoľko osoba bola pristihnutá pri priestupku. Úradným záznamom o zaistení veci č. 2526/2010- 6091-INT zo dňa 5. februára 2010 bol zaistený o 18.00 hod. dňa 5. februára 2010 mobilný telefón žalobcu, zaistená vec bola vrátená žalobcovi dňa 5. februára 2010 o 22.15 hod. Bolo preukázané, že žalobcovi mobilný telefón bol zaistený viac ako polhodinu po jeho osobnom zaistení (zaistenie osoby o 17.25 hod., zaistenie mobilu 18.00 hod.). Tieto skutočnosti žalobca v konaní nespochybnil, ani nepreukázal svoje tvrdenia, že by nemohol využiť právo volať z tohto mobilného telefónu v časovom horizonte od 17.25 hod. do 18.00 hod. dňa 5. februára 2010. Správny orgán konštatoval, že práve v tomto období niekoľkokrát zo svojho mobilného telefónu žalobca volal a využil svoje právo kontaktovať blízke osoby alebo iné osoby, a teda mohol využiť aj právo zvoliť si právneho zástupcu v konaní pred správnym orgánom. Žalobca tak pri vyhotovovaní zápisnice z ústneho pojednávania, ako aj následne, nevyužil právo zvoliť si právneho zástupcu (odvolanie taktiež bolo podané žalobcom osobne), to znamená, pokiaľ by skutočne žalobca chcel svoje právo na ustanovenie zástupcu z radov advokátov využiť, mal byť aktívny, mal sa svojho práva domáhať a neostať nečinný. V konaní nebolo preukázané, že by takéhoto práva sa domáhal a toto právo postupom správneho orgánu by mu bolo odopreté. Práve naopak, obsah spisu, časové údaje o zaistení osoby žalobcu a zaistení mobilného telefónu, postoj žalobcu, ktorý v celom konaní nevyužil právo zvoliť si právneho zástupcu, ako aj skutočnosť, že žiadanými dôkazmi žalobca svoje tvrdenia uvádzané v tomto bode žaloby nepreukázal, svedčia tomu, že tento bod nie je dôvodný a jeho tvrdenia sú účelové. Žalobca mal dostatočný časový priestor, aby si zvolil svojho právneho zástupcu a až po porade s ním komunikoval so správnym orgánom, robil úkony vo vzťahu k správne mu orgánu, podpisoval zápisnice, či už o miestnom zisťovaní, o pojednávaní a pod.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“) tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote dňa 29. júna 2012 žalobca odvolanie, v ktorom sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd napadnuté správne rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhal priznania náhrady trov konania.

Uviedol, že konanie, ktoré bolo proti nemu vedené, má charakter konania o trestnom obvinení, v ktorom musia byť rešpektované procesné práva, základné zásady právneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Mal za to, že bol uznaný zo spáchania priestupku za použitia dôkazov, ktoré neboli získané zákonným spôsobom, ktorá skutočnosť robí napadnuté správne rozhodnutie nezákonným. Z napadnutých rozhodnutí podľa žalobcu nevyplývalo prečo neposudzovali skutok, ktorý mal spáchať ako priestupok podľa § 47a ods. 1 písm. a/ Zákona. Správca dane od žalobcu kúpil 20 l domácej pálenky, pričom vzhľadom na zaistené množstvo predstavovala spotrebná daň z liehu 211,64 €, ktorú daň žalobca spolu s poplatkom z omeškania vo výške 22,30 € zaplatil. Pokiaľ by bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 47a ods. 1 písm. a/ Zákona, mohla mu byť vzhľadom na okolnosti prípadu uložená oveľa nižšia pokuta. Colníci nepostupovali od začiatku podľa zákona, a preto zaistené dôkazy nemožno použiť ako dôkaz. Postup colníkov vo veci nemožno považovať za miestne zisťovanie. Z odôvodnenia rozkazu o uložení sankcie za priestupok vyplýva, že colníci Colného úradu Žilina vykonali miestne zisťovanie, predmetom ktorého bol predstieraný nákup liehu. Z § 14 ods. 2 zák. o správe daní nevyplýva, že by zamestnanec správca dane mohol vykonať predstieraný nákup. Možnosť predstierať kúpu tovaru pripúšťa len Trestný poriadok v § 112. Možnosť vykonať predstieraný nákup nevyplýva ani z § 45 zák. o orgánoch št. správy v colníctve. Pokiaľ colníci napriek tomu uskutočnili predstieraný nákup liehu, prekročili svoju právomoc, čo robí takto získané dôkazy nezákonnými a nemožno ich použiť v priestupkovom konaní. Pracovníci Colného úradu Žilina si prisvojili právomoc pracovníkov colného kriminálneho úradu.

Žalobca ďalej uviedol, že pokiaľ colníci vykonali miestne zisťovanie, toto bolo podľa jeho názoru začatí v okamihu, keď sa s nimi stretol na čerpacej stanici OMV v Čadci dňa 5. februára 2010 asi o 10,20 hod. Po tom, čo žalobca priniesol jednu fľašu slivovice mali sa preukázať služobným preukazom. Dokonca mohli zastaviť motorové vozidlo žalobcu, nakoľko mohli z rozhovoru s osobou, ktorá si dala inzerát do novín usudzovať, že v aute sa prepravuje lieh. Colníci sa však služobnými preukazmi a hlásením „colná správa“ preukázali až po tom, ako uskutočnili predstieraný nákup 20 litrov pálenky. Správny orgán v napadnutom rozhodnutí neuviedol, pod aké ustanovenie ktorého predpisu treba podradiť konanie colníkov v čase, keď sa so žalobcom stretli prvýkrát až do okamihu, keď sa preukázali služobnými preukazmi a vyhlásením „colná správa“. V tejto časti je rozhodnutie nepreskúmateľné. Postup colníkov v tomto prípade možno prirovnať k činnosti agenta v trestnom konaní.

Rovnako podľa názoru žalobcu neexistovali zákonné dôvody na jeho zaistenie, keď bol ochotný sa dostaviť na colný úrad dobrovoľne, dôvody zaistenia mu neboli riadne vysvetlené. Tiež neexistovali dôvody na zaistenie mobilného telefónu žalobcu, ktorým postupom bolo žalobcovi spojiť sa s právnym zástupcom a s ním sa radiť, čím mu bolo porušené právo na obhajobu a právo na spravodlivý proces. Zo žiadneho predpisu nevyplýva, že by colníci mohli postupovať tak, ako v prípade žalobcu. Nebolo pravdou to, že colníci by žalobcu na predaj 20 litrov domácej pálenky žiadnym spôsobom nenavádzali a že by mu kládli len otázky v súvislosti s uvedeným inzerátom. Odvolací orgán uznal za zákonné úkony vykonané pracovníkmi Colného úradu Žilina, hoci pre ich uznanie neboli dané zákonné dôvody a tieto ich úkony nemohli tvoriť podklad pre rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa ani rozhodnutie odvolacieho orgánu. Nemožno pripustiť, aby nezákonnosť pracovníkov colného úradu, ku ktorej došlo pri prvotnom úkone, bola konvalidovaná vydaním rozhodnutí v neprospech žalobcu. Rozsudok krajského súdu považoval žalobcu za arbitrárny, nakoľko sa nezaoberal skutočnosťou, že žalovaný viedol proti žalobcovi konanie, ktoré má v zmysle štrasburskej judikatúry charakter konania o trestnom obvinení. Súd vyložil príslušné ustanovenia zák. o orgánoch št. správy v colníctve príliš extenzívne a v neprospech žalobcu. Uvedený zákon neumožňuje pracovníkom colného úradu prisvojovať si právomoci colného kriminálneho úradu, ani možnosť predstierať kúpu tovaru. Pracovníci colného úradu musia pri svojej činnosti striktnie dodržiavať zákonné normy, ktoré upravujú ich činnosť. Súď nemôže tieto právne normy vykladať rozširujúcim spôsobom, tak ako v napadnutom rozsudku, nakoľko pri takomto výklade by mohli aj štátne orgány vykonávať všetko, čo im zákon nezakazuje, čo by však bolo v rozpore s právnymi normami a Ústavou SR. Zákonodarcu rozlíšil v zák. o orgánoch št. správy v colníctve kompetencie colného úradu a colného kriminálneho úradu. Samotné uverejnenie inzerátu, že niekto predá

domácu slivovicu samo osebe nezakladá podozrenie, že táto osoba porušila colné alebo daňové predpisy. Reakcia zamestnancov správcu dane na uvedený inzerát a komunikácia, neprebíhala v súlade s výkonom kompetencie zamestnancov colného úradu, v súlade s jeho pátracou činnosťou v súvislosti s odhaľovaním porušovania daňových predpisov a pátraním po osobách, ktoré porušili daňové predpisy. Záverom poukázal na obsah žaloby.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 20. júla 2012 vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

S poukazom na vyjadrenie k žalobe zo dňa 28. decembra 2011 žalovaný uviedol, že otázka možnosti kontrolného nákupu nie je vecou čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ale vecou právneho výkladu § 14 ods. 2 zák. o správe daní. Otázka zákonnosti postupu zamestnanca správcu dane (nákupu bez informovania predávajúceho, že ide o kontrolný nákup) nebola doteraz spochybňovaná ani zo strany súdov, ani zo strany účastníkov konania. Kontrolný nákup je štandardným nástrojom aj pri činnosti iných kontrolných orgánov štátnej správy. Záverom žalovaný uviedol, že operačno-pátracia činnosť správcu dane, zisťovanie, kontrola a dozor nad komoditami podliehajúcimi spotrebnej dani, odhaľovanie a postihovanie daňových správnych deliktov a priestupkov obsahovo nie je zlučiteľná s inštitútom agenta provokatéra už len z pozície jeho vymedzenia, keď agenta možno použiť len na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov korupcie, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. októbra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Predmetom preskúmania zákonnosti je rozhodnutie rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného č. 24770/2011 zo dňa 23. septembra 2011, ktorým potvrdil rozhodnutie Colného úradu Žilina č. 18347/2011-6063/SDL10/337 zo dňa 20. mája 2011, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“), na tom skutkovom základe, že dňa 5. februára 2010 o 17.10 hod. na čerpacej stanici Slovnaftu v Žiline na Kragujevskej ulici v kontrolovanom dopravnom prostriedku - vo svojom osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia combi červenej farby, ev. č. Q. XXX-S. mal neoprávnene v držbe lieh v počte 42 ks jednolitrových sklenených fliaš a 8 ks sedemdecových sklenených fliaš, celkové množstvo 47,6 litrov, teda nevedel preukázať v súlade so Zákom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u neho zisteného, ktorý sa u neho nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladal s liehom ako s vlastným, za ktorý priestupok mu bola udelená pokuta vo výške 1659,69 €

Žalobca sa v podstate v priebehu celého súdneho konania ako aj konania pred colnými orgánmi bránil, že nemožno použiť proti nemu dôkazy získané colným úradom, keďže tieto boli získané v rozpore so zákonom, a preto sú nezákonné.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Krajský súd sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, a preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne. Aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Postup colného úradu hodnotil najvyšší súd ako súladný s § 9 ods. 3 písm. f/, l/, m/, zák. o orgánoch št. správy v colníctve a § 45 ods. 1, 2 Zákona, § 14 ods. 1, 2 zák. o správe daní, pokiaľ colníci aktívne svojou činnosťou prispeli k odhaleniu porušenia daňových predpisov. Žalobca sám zabezpečil zverejnenie inzerátu na predaj alkoholu, alkohol, ktorého pôvod alebo spôsob nadobudnutia následne nevedel preukázať v súlade so Zákomom, predával, pričom k tomuto postupu ho žiadna osoba nenavádzala.

Pokiaľ žalobca považoval za správny postup taký, že sa mali colníci preukázať colným preukazom už pri prvom stretnutí na čerpacej stanici OMW dňa 5. februára 2010 asi o 10:20 hod, pričom v takomto prípade by konanie žalobcu nebolo priestupkom, najvyšší súd považoval tento záver za nepodložený, nakoľko ani sám žalobca netvrdil, že pri tomto liehu by už vedel preukázať pôvod a spôsob jeho nadobudnutia. Žalobcovi bola uložená pokuta vo výške zodpovedajúcej najnižšej zákonnej sadzbe, a teda ani pri zmenenom množstve zisteného liehu by výška uloženej pokuty nebola nižšia.

Námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatku právomocí colníkov vykonať „predstieraný nákup“ bolo rovnako potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú.

Zo zápisnice o miestnom zisťovaní č. 2523/2010-6091-INT zo dňa 5. februára 2010 vyplýva, že v rámci daňového dozoru podľa § 45 Zákona bol vykonaný kontrolný nákup v zmysle § 14 ods. 2 zák. o správe daní. Argumentácia, že sa nemohlo jednať o kontrolný nákup, keďže tovar nebol vrátený v nezmenenom stave žalobcovi, je v rozpore s ďalším postupom colného úradu.

V prejednáwanej veci bolo pri miestnom zisťovaní aplikované ustanovenie § 22 ods. 2 zák. o orgánoch št. správy v colníctve, čo vyplýva z úradného záznamu o zaistení a odovzdaní tovaru na vykonanie procesných úkonov č. 2525/1010-6091-INT zo dňa 5. februára 2010. Predmetný lieh bol následne podľa § 14a ods. 1, 2 zák. o správe daní zabezpečený rozhodnutím č. 4550/2010-6091 zo dňa 17. februára 2010, keď nebol riadne preukázaný jeho pôvod a spôsob nadobudnutia. Nakoľko v súvislosti s predmetným liehom boli využité ďalšie procesné inštitúty slúžiace k zisteniu skutkového stavu a preukázaniu skutočností pri správe daní, na postup ktorý mal colný úrad právomoc, nemohol byť lieh vrátený žalobcovi, ktorá skutočnosť však nemá vplyv na posudzovanie povahy kontrolného nákupu zo dňa 5. februára 2010. Navyše postup colného úradu zodpovedá aj § 47a ods. 2 písm. c/ Zákona, keď lieh v súvislosti s ktorým bol spáchaný priestupok podľa § 47a ods. 1 písm. c/ Zákona, colný úrad zabezpečí. Pripustením výkladu použitého žalobcom, by bol popretý celý účel miestneho zisťovania a daňového dozoru, ktoré slúžia na kontrolu držby a pohybu liehu a zisťovanie skutočností dôležitých pri správe daní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac odvolacie námietky žalobcu (totožné s námietkami uvedenými v žalobe), za nedôvodné. Z vyššie uvedených dôvodov potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., pričom naň v ďalšom odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c

ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.